

[Lennart Larsson]

en for samfundet og forbrugerne optimeret løsning.

Denne hovedforudsætning blev gentaget ved folketingets debat den 11. december 1980, hvor energiministeren endvidere udtalte, at der skal foregå en løbende diskussion af varmforsyningsloven, således at anvendelsen ikke bliver for streng, bl.a. fordi der jo til syvende og sidst er tale om projekter, der ifølge sagens natur skal hænge sammen, herunder også andre kollektive varmforsyningsprojekter end naturgasprojektet.

Endelig var det en forudsætning, at energiministeren ikke havde bemyndigelse til at gribe ind i områder, for hvilke der i forvejen var planlagt ved lovens ikrafttræden.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Spørgsmål til ministrene:

Formanden:

Efter anmodning skal jeg lade det som nr. 22 opførte spørgsmål (spørgsmål nr. 122), der er stillet af Askjær Jørgensen (FP) til statsministeren, besvare først.

Spm. nr. 122

22) Til statsministeren af:

Askjær Jørgensen (FP):

»Hvad agter statsministeren at foretage for at sikre, at valgkampen forud for kommende folketingsvalg kommer til at foregå på demokratisk værdig måde, og at der ikke i fremtiden anvendes midler i valgkampen, der tvangsinddrives af fagforeninger under LO, og hvilke skridt vil statsministeren tage for at hindre, at statslige monopoler som arbejdsløshedskasser i fremtiden går aktivt ind i udspredding af valgpropaganda?«

Skriftlig begrundelse

Midler fra fagforeninger under LO tvangsinddrives på en måde, der er sammenlignelig med den måde, hvorpå man inddriver skatter. Det kan derfor sidestilles med, at staten med store beløb gik ind i den politiske propaganda, sådan som det er kendetegnende for diktaturstater.

Statsministeren (Anker Jørgensen):

Spørgsmålet drejer sig jo om, hvad fagforeningerne må, og hvad de ikke må i dette demokratiske land, og derfor er det et af de tilbagevendende spørgsmål, som man tit har modtaget fra især borgerlige politikere og folk, som ikke havde sympati for de faglige organisationer. Men nu er spørgsmålet altså stillet igen: hvad må fagforeningerne gøre, og hvad må de ikke gøre?

Mit svar er en gentagelse af et svar, som vi fra socialdemokratiske regeringers side tit har givet, nemlig at fagforeningerne for så vidt er en slags foreninger, der selv afgør, hvad de vil beslutte, og dermed også, hvad de f.eks. vil støtte rent politisk.

De statsanerkendte arbejdsløshedskasser har som bekendt en status, hvorefter de er undergivet offentligt tilsyn, og i medfør af dette tilsyn har arbejdsdirektøren netop indskærpet, at udsendelsen af partipolitisk valgmateriale derfra falder uden for kassernes formål.

Men alt i alt har fagforeningerne naturligvis lov til at støtte, at oplyse, at agitere for en politik, som de mener er den bedste og mest gavnlige for de interesser, som de faglige organisationer skal varetage. Det er baggrunden for mit svar, som er, at dette kan og skal vi ikke blande os i, heller ikke hr. Askjær Jørgensen.

Askjær Jørgensen (FP):

Statsministeren begyndte med at henvise til, at borgerlige politikere tidligere har stillet dette spørgsmål. Jeg vil begynde med at tage afstand fra dette; vi vil hverken rubriceres til højre eller til venstre her i salen. Vi er et midterparti og hverken et borgerligt eller et socialistisk parti.

Det næste, jeg vil sige, er, at jeg egentlig er skuffet over, at statsministeren efter det, vi har set ved sidste folketingsvalgkamp, ikke snart synes, det går for vidt. Jeg havde naturligvis håbet på, at statsministeren, så meget som det nu har skejet ud, kunne se, at det nu skulle stoppes, men vi må altså notere os, at lige meget hvor groft det kører, finder statsministeren stadig væk, at det er i orden. Det er trist, at det er sådan, for det har intet med demokrati at gøre. Selvfølgelig kan en fagforenings bestyrelse ikke dække samtlige politiske partier, og derfor er det helt urimeligt, at man tillader det dér, for statsministeren vil